

Ján Adamus

12. nedeľa v období „cez rok“ – v roku A

Ježiš povedal svojim učeníkom: „Nebojte sa ľudí. Lebo nič nie je skryté, čo by sa neodhalilo, a nič utajené, čo by sa neprezvedelo. Čo vám hovorím vo tme, hovorte na svetle, a čo počujete do ucha, rozhlasujte zo striech... Mt 10, 26 – 33

Myšlienky k homílii farára Jána Adamusa

Mnohí ľudia pred skončením 20. storočia tvrdili, že to bolo najhoršie storočie v dejinách ľudstva. V skutočnosti však každé storočie bolo poznamenané hrôzami zla, ale zakúsilo aj svetlé stránky. Jedno sa však nedá odoprieť 20. storočiu, totiž to, že zlo, ktoré sa v ňom páchalo, dialo sa systematicky a vo veľkom štýle.

S možnosťou ľahkej manipulácie s vecami aj s ľuďmi, dostala sa do rúk jedincov obrovská moc, ktorú dokázali perfektne zneužiť pre svoje sebecké záujmy. V živej pamäti majú ešte mnohí výrazy ako selekcia, likvidácia, vyhladenie, vymazanie, nežiaduci... S ľuďmi inej rasy alebo názorov sa zaobchádzalo tak, akoby to ani neboli ľudia. Spomeňme koncentračné tábory rôzneho typu, v ktorých zahynuli milióny ľudí, a ktoré zostanú nezmazateľnou škvrnou na liste dejín 20. storočia.

Kto sa domnieval, že tieto neopísateľné hrôzy ukončí 2. svetová vojna, veľmi sa mýlil, lebo na šachovnici sveta sa vymenili iba politické či vojenské figúrky a znova nastal pohon a prenasledovanie ľudí, náboženstiev a národov. Spomeňme bratovražednú vojnu v Kórei, Vietname, Írsku, Libanone, Juhoslávii... Spomeňme hlad a genocídu v Etiópii a Somálsku.

Kvôli tomu sa mnohí teológovia a filozofi usilovne zapodievali problémom zla vo svete. A niet divu, veď týmto problémom sa zaoberal aj Ježiš. V dnešnom evanjéliu však jasne hovorí: Nebojte sa ľudí. Nebojte sa tých, čo zabíjajú telo, ale dušu zabiť nemôžu. Veľkou chybou je, že dnešný svet a jeho ľudia odsudzujú kresťanov na lavicu obžalovaných a vyčítajú im, že sklamali pri riešení páľčivých svetových problémov a nezabránili zlu. Lenže, kresťanstvo si nikdy neosvojovalo výlučné právo byť zlepšovateľom a novátorom sveta. Kristus nebol sociálny revolucionár, ani úlohou kresťanstva nie je vytváranie lepších životných podmienok, ale ohlasovanie Kristovho evanjelia. Sotvakto sa ale uspokojí s touto odpoveďou, lebo za každú cenu je treba nájsť vinníka všetkého zla. A jeho nemožno hľadať v systéme alebo v ľudskej bábke, ktorá je nástrojom zla. Ľudia, ktorí nemajú žiadny vzťah k Bohu, ktorí majú slabú alebo žiadnu vieru, pokrikujú: Čo je to za ukrutného boha, ktorý je pasívny, so založenými rukami sleduje vraždenie nevinných, milióny hladujúcich a zomierajúcich a dovoľí, aby aj deti zomierali od hladu...?!

Výčitka nie je nová, ale je zbraňou, s ktorou sa bojuje proti Bohu, a pritom v skutočnosti Boh a zlo

vôbec nesúvisia. Dôkazom je Ježišov život, ktorý bol zápasom so zlom a jeho koncom bola nenávisť, zavrnutie a doslova pekelné predstavenie v ktorom každý hral svoju úlohu: Judáš, Pilát, Barabáš, Herodes, Annáš, Kajfáš, lotor z ľavej strany, vojaci aj ľud. Boh sám vydal svojho Syna moci zla a na jeho zúfalý výkrik: Bože môj, prečo si ma opustil? ani neodpovedal.

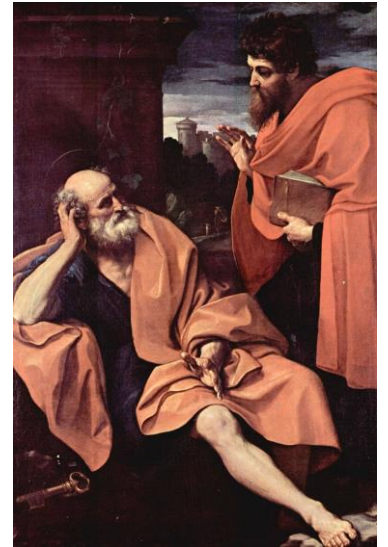
Záhadu zla objasňuje Kristov kríž. Boh nebráni zlu. Je to tajomstvo, ktoré nedokážeme pochopiť. Zlo má vo svete trvalé miesto, ale má ho aj kríž. Každá bolesť, trápenie a opustenosť, nesie na sebe pečať prislušnosti ku Kristovmu krížu. Trpiaci človek si buď zúfa, pričom sa odvráti od Boha, alebo utrpením a modlitbou sa prepracuje k Pánovmu krížu.

Rembrantove obrazy sú známe tým, že na nich kontrastuje svetlo a tieň. Život je podobný týmto obrazom, lebo aj v ňom je veľa jasu, svetla, šťastia, radosti, čo nám, na jednej strane, nedovoľí pochybovať o Bohu a jeho láske. Ale je v ňom aj veľa tieňov, bolestí, utrpenia, chorôb, ktoré, na druhej strane, sú dôsledkom dedičného hriechu, ktorý prevrátil Boží plán, zasiať semeno vzbury a vyvolal tmu zla. Bez viery v dedičný hriech a v Kristov kríž nie je možné vysvetliť a pochopiť záhadu zla.

Jedna rozprávka hovorí ako zlý čarodejník poslal do celého sveta svojich učňov, aby mu doniesli všetky najhoršie veci, ktoré nájdu. Učni sa vrátili a doniesli závišť, lakomstvo, pýchu, nenávisť, sebeckosť, pomstychtivosť a mnoho iných zlých vášní. Čarodejník zmiešal všetko dokopy a vykúzlil z tejto zmiešaniny najhorších ľudských vlastností krásne zrkadlo. Malo však jednu zvláštnu vlastnosť. Všetko sa v ňom odzrkadľovalo trochu inak. Dobré veci sa zmenšovali až na hranicu viditeľnosti a naopak, zlé veci sa zväčšovali do veľmi veľkej miery. Zlý čarodejník bol so svojou prácou spokojný. Prikázal učňom, aby zrkadlo vynesli až ku hviezdám, a potom ho z tej výšky pustili na zem. Keď zrkadlo dopadlo na zem, rozbilo sa na milióny ľahučkých, takmer neviditeľných čriepkov, ktoré začali víriť vo vzduchu. Každému človeku, ktorému sa dostal, čo i len najmenší čriepok do oka, zmenil sa pohľad na svet i na blížneho. Nedokázal už vidieť dobro okolo seba. Vo svete a v ľuďoch videl len zlé stránky a to ešte vo zväčšenej miere.

Z rozprávky plynie poučenie, že všetci sme v moci hriechu a niet človeka bez hriechu. Boh však všetko naše utrpenie zväčšil a prepočítal či ho naše ľudské plecia unesú. Skúšky, ktoré na nás dopúšťa, máme odovzdane prijať, čo znamená, postaviť Boha medzi seba a bolesť a postaviť jeho lásku doprostred hlbín utrpenia.

Sme zodpovední za pokoj a dobrú atmosféru v rodine, vo svojom okolí, ale aj vo svete. Vybudujeme ho tak, že sa budeme usilovať s Božou pomocou o zmenu pohľadu na svet i blížneho.

Sv. Peter a Pavol

Zlatistým jasom, sviežim ako ruže kvet, si, Svetlo sveta, naplnilo celý svet; ty nebo zdobiš mučeníctvom vznešeným v deň tento svätý, ktorý zbavuje nás'

Peter má kľúče, Pavol je náš učiteľ: sudcovia vekov, jasné svetlá v úsvite, jeden z nich krížom, druhý mečom víťazí zdobených vencom slávy už zlo nezrazí.

Si šťastný, Rím, že obliekaš si vzácny plášť skropený krvou kniežat Cirkvi drahý: nie tvoja sláva, ale mučeníkov zásluhy vyzdvihli mesto a svet ťa tak velebí.

Olivy dvoje, ale s láskou jedinou, nám, čo sme vierou jednou Božou rodinou čo máme nádej, lásku k Bohu, k blížnemu pomôžte prísť raz k Bohu, k blahu večnému

Buď večná sláva najsvätejšej Trojici. Jej moc nech nad všetkým každý z nás chváli, ctí. Boh jeden v Trojici nás riadi, spravuje Amen.

Rodičovské skratky

Dobré ráno, Božie dieťa!

(o každodennej viere v rodine) pokračovanie

Vzťah s Bohom je v niektorých rodinách ako s povestným odkladaním šťastia na „potom“. Keď si postavím dom, keď si zadovážim toto a hento a pôjdem tam a skúsím toto - potom budem šťastný. Keď upraceme toto, vybavíme hento, zapálime sviecu na vyleštenom stole - potom zvoláme rodinu a porozprávame sa s Bohom. Potom...

Figu borovú - veľakrát som zistila, že takto to nefunguje. A už vôbec nie vo viacpočetnej rodine. S týmito postojom by sme sa málokedy dopracovali k modlitbe. Áno, je úžasné vyparadiť sa v nedelu do kostola, sadnúť si k večernej modlitbe v čistom prostredí pri svieci na obruse podľa aktuálnej liturgickej farby... A teším sa, keď sa nám to podarí.

Ale Boh, ktorého spoznávam so svojimi deťmi, nie je len sviatočný. Je to Otec márnotrpný vo svojej láske, Priateľ „do každého počasia duše“, ktorý tu je, aj keď si drobci umývajú zuby, aj keď riešime neporiadok v izbe, aj keď sa nám do kostola vôbec nechce, aj keď sme všetci od únavy „na šrot“, aj keď po sebe kričíme, lebo sme sa ocitli za hranicou úcty a trepezlivosti...

Je to Boh každodenný, Boh stále tu a na dosah. Boh, s ktorým sa rozprávame o stratenom chlapcovi, keď ideme s deťmi okolo plagátu s jeho fotkou a ony premýšľajú, kde asi je a ako asi chýba rodičom. Boh, ktorému rozprávame o susedke, ktorá nedávno prišla o starkého a včera aj o milovanú starkú. Boh, ktorý sa k nám „pridáva“, keď spolu tancujeme alebo sa šteklieme a robíme srandičky. Boh, ktorý tu je, aj keď sme vyčerpaní, je nám nanič a od únavy stihneme len zatvoriť oči. Boh, ktorý nám dal mnoho talentov a poslanie.

Boh, ktorého občas s chichotáním prosíme za dobrú manželku, za dobrého manžela, ktorý už asi kdesi behá po svete. Boh, ktorý je úplne špeciálnym spôsobom prítomný v Eucharistii. Boh, ktorý pomáha človeku dobre, sväto žiť - tak ako pomáhal aj vojakovi Martinovi na koni s polovicou plášťa, lebo druhú daroval žobrákovi a my si o tejto udalosti 11. novembra hrávame divadlo. Boh, ktorý sa ustavične stará aj o nás, pozná nás po mene - ako Pastier, ktorého sme si vystrihli z papiera aj s ovečkami. Hráme sa, ako ich Pastier vodí k jazierku, jednu ovcu mu po ceste skryjeme pod kameň, ale on ju vždy nájde. A potom sa veľmi raduje! Aj ovečka.

V nedelu v kostole si naše dcéry všimli viaceré mamičky v očakávaní. „Mami, toľko mamičiek s bruškami bolo na omši!“ zašebotala mladšia. „Super, môžeme sa za ne pomodliť,“ skúsila som. „Ja už som sa, mami. Nech majú zdravé bábätká a radostne sa narodí!“

...Boh, ktorý nám dáva život a dáva Ho v plnosti.

Tak nejako... Učím sa sprevádzať deti v tajomstvách viery, aby to bolo životne dôležité a zároveň prirodzené ako s dýchaním.

Ony učia mňa - vnímať Boha s ľahkosťou, ako to len deti vedia. A ešte dlho sa to všetko budem učiť. Vlastne... Ani nie dlho. Čoskoro už budú kráčať samy. Budú sa budiť samy. Snáď im v duchu ostane tá ranná spojka s Bohom. Dobré ráno, Božie dieťa, dostali sme nový deň!

Mária Jokelová Ťuchová „Rodičovské skratky“

Slávnosť sv. Petra a Pavla:

Túto slávnosť slávime vo štvrtok 29. júna. Je to prikázaný sviatok. Svätá omša bude o 18:00 hodine.

V závere sv. omše spevom Te Deum – Teba, Bože, chválime... poďakujeme Pánu Bohu za ukončený školský rok.

Zbierka na dobročinné diela Svätého Otca:

Táto zbierka je dnes, 25. júna, po sv. omšiach. Nech Pán odmení vašu štedrosť.

Upratovanie kostola:

Ďakujem predchádzajúcej skupine za upratovanie kostola i kvetinovú výzdobu. Prosím skupinu čísla domov 354 – 387.

Starostlivosť o chorých:

Povzbudzujem vás, milí farníci, ak viete o vašich príbuzných alebo susedoch, že sú vážnejšie chorí, ponúknite im možnosť, že ich kňaz rád navštívi a povzbudí ich svätými sviatosťami. Určite nie je správny postoj – nevolali sme vás, nechceli sme vyrušovať. Taktiež, prosím, povzbudte chorých, že to nie je posledné pomazanie, ale pomazanie chorých. Neslúži na smrť, ale na posilnenie chorého človeka.

Birmovanci: Všetkých birmovancov povzbudzujem k účasti na sv. omši na slávnosť sv. Petra a Pavla, vo štvrtok 29. júna o 18:00 hodine.

Sväté omše v 12. týždni cezročného obdobia (A)

26.VI. pondelok

08:00 Na úmysel

27.VI. utorok

18:00 Za † Štefana Kordoša a rodičov z oboch strán

28.VI. streda Svätá omša v Štefanovej

29.VI. štvrtok

18:00 Za farníkov

30.VI. piatok

18:00 Za † Michala a Annu Jurčovičových a rodičov

1.VII. sobota

08:00 Na úmysel otca arcibiskupa

2.VII. 13. Nedela cezročného obdobia (A)

08:00 Za † kňaza Jána Jakúbka

Lektori: Vráblová Radakovičová

11:00 Za farníkov

Lektori: Hajičková Šustová

Liturgický kalendár

26.VI. pondelok sv. Ján a Pavol, mučeníci

27.VI. utorok sv. Cyril Alexandrijský, biskup a učiteľ Cirkvi **Lsp**

28.VI. streda sv. Irenej, biskup a učiteľ Cirkvi, **Sp**

29.VI. štvrtok sv. Petra a Pavla, apoštolov **Slávnosť**

30.VI. piatok Prvých svätých mučeníkov v Ríme **Lsp**

1.VII. sobota Preblahoslavenej Panny Márie v sobotu **Lsp**

DAJME SLOVO BIBLII, ABY SA PREDSTAVILA

„Boh napísal dve knihy: jednou je Písmo, druhou stvorenstvo. Jedna pozostáva z písmen a slov, druhá zo stvorených diel. Nie všetci dokážu čítať knihu Písma, ale všetci môžu čítať knihu stvorenstva.“

Raniero Cantalamessa

Biblia sa nám nechce dať poznať iba tak oficiálne, a preto sa všemožnými spôsobmi ponúka, aby nám bola bližšia, pochopiteľnejšia. Lebo je živá a pre celého živého človeka. Aby sme sa s ňou mohli zladíť, láka nás, ba zväzda, aby sme aj my boli skutočne živí, pružní, otvorení mnohým spôsobom, ktorými Boh dáva nám ľuďom o sebe vedieť. Aby sme boli vnímaví na mnohé spôsoby, ktorými Pánovo slovo dodnes koná. A spoznali, ako tíško živí, preniká do hĺbok duše, ako reže, zapaluje, potešuje, premieňa... Lebo Biblia je životodarná, slobodná, prekvapujúca. Jej sila uniká akejkolvek teoretickej definícii a môže byť len jemne načrtnutá symbolmi či v obrazoch. A tak si teraz trochu oddýchame od uvažovania a navštívme starodávnu „galériu“ obrazov o Biblii tak, ako ju premeditovali a vykreslili cirkevní otcovia. A zahľadme sa na sedem tých najkrajších.¹

Kniha na pitie

Asi sme všetci zažili horúce letá bez dažďa, keď všetko živé vzdychá, čaká, prosí o trochu vody. Lebo bez nej niet života. Biblia nás, naopak, priam volá k hojnému pitiu z jej prameňa: „*Príďte k vodám, všetci, čo ste smädní... Napnite svoj sluch a podte ku mne, počúvajte a budete žiť.*“² Alebo na inom mieste doslova spieva, aby sme čerpali vodu s radosťou, z prameňov spásy...³ V Starom zákone je mnoho obrazov oživujúcej vody, od prameňov, ktoré na Pánov pokyn dal Mojžiš ľudu na púšti, až po vodu vytekajúcu z jeruzalemského chrámu vo videniach prorokov. Dnes už môžeme v týchto víziách smelo odhaliť tú novozákonnú vodu, vodu od Ježiša, čiže *Slova, ktoré sa stalo telom*. Tú, ktorá pre nás „vytiekla“ z chrámu Židov, pradávneho symbolu Pánovej prítomnosti a je znamením Ducha Svätého.⁴

On, Ježiš, je tým prameňom živej, najživšej vody, o ktorej sám hovorí: „*Ak je niekto smädný a verí vo mňa, nech príde ku mne a nech pije. Ako hovorí Písmo, z jeho vnútra potečú prúdy živej vody.*“⁵ Lebo ak spoznáme dar jeho vody, tej najozajstnejšej, aj v porovnaní s dodnes vynikajúcou Jakubovou studňou, pri ktorej Ježiš práve sedel, keď sa k nej priravnal, tak by sme vedeli, že kto sa napije z vody, ktorú mu on dá, nebude žízniť naveky. A voda, ktorú nám dá on, stane sa v nás prameňom vody prúdiacej do večného života. No bez Biblie by sme o tom nevedeli vôbec nič. A potom, ako inak sa dostať k Ježišovej živej vode, ak nie ponorením do jeho slov?

Ak po celodennej túre objavíme nejaký prameň dobrej vody, nevieme sa ho nasýtiť a možno máme chuť vypiť ho až do dna alebo vziať si ho domov. To sa však nedá. Podobne je to aj s Bibliou. Nie je ako fľaša minerálky, ktorú by sme mohli vypiť naraz celú, ale prameňom, ku ktorému sa dá prísť každý deň znova a znova a tíšit svoj, raz úporný, inokedy nemý smäd. Je totiž lepšie, ak nám prameň vody smäd uhasí, akoby ho náš smäd mal vyčerpať. Nie, môžeme si byť istí, že naše „pitie“ z Biblie neumenší jej výdatnosť a zdravosť. Nemusíme sa jej „vody“ nabažiť jedným hitom. Čo z Biblie „vypijeme“, bude naše, a čo z nej ostane, bude našim dedičstvom. A môže sa k nej prísť napíť ktokoľvek, kedykoľvek. Tak je Biblia knihou, ktorá hasí existenciálny smäd každého človeka, pravda, ak si svoj smäd aj uvedomí. Je knihou, z ktorej pijeme, aby v nás život všetkých farieb a vôní kvitol bez konca.

Dagmar Kráľová „Skús to Bibliou“

Viacerí ľudia zažívajú v duchovnom živote novú skúsenosť. Tá súvisí so zmenou životných okolností. V tejto súvislosti začínú pociťovať, že modlitba a duchovný život sú akosi na ústupe. Čo sa s tým dá urobiť?

Každá zmena v živote človeka so sebou prináša určité nové situácie, do ktorých sa potrebujeme akoby uložiť. Zmena nám umožňuje, aby sme sa trochu zamysleli. Pamätám si, že keď som bol chorý, systém môjho duchovného života bol iný. Keď som zdravý a viem fungovať, znovu si potrebujem nájsť režim. Keď idem na týždeň na služobnú cestu, opäť tomu musím prispôbiť spôsob duchovného života a rastu. Je veľmi ľahké zanedbať a stratiť to, čo som si vybudoval. V Katechizme Katolíckej cirkvi nachádzame úryvok o modlitbe, ktorá je veľkým zdrojom práve v našom zameraní sa na Boha: „*Modlitba viery nespočíva len v tom, že hovoríme: „Pane, Pane,“ ale v tom, že si pripravíme srdce, aby plnilo Otcovu vôľu. Ježiš vyzýva svojich učeníkov, aby vnášali do modlitby túto starosť a spoluprácu na Božom pláne*“ (2611). Sme naučení na určitý štýl modlitby, dokonca môžeme mať nejakú zaužívanú štruktúru. Nevravím, že je to zlé, ale je nebezpečné, keď náš duchovný život sklzne do toho, že naše spojenie s Bohom ostane len na našich slovách.

Je to teda otázka pripravenosti srdca?

Áno, pri modlitbe má byť naše srdce pripravené plniť Otcovu vôľu. Znamená to, že kdekoľvek kráčame máme hľadať, či to je naozaj súčasťou Božieho pozvania. Môžeme sa Boha pýtať, čo máme v danej situácii robiť a čo môžeme priniesť do prostredia, v ktorom sa práve nachádzame. Nemusíme sa vo všetkom kontrolovať a sledovať, či sú naše myšlienky dobré. Nastavenie, ísť s Bohom a robiť s ním rozhodnutia, vychádza zo srdca. Čiže modlitba by pre nás mala byť priestorom na budovanie vzťahu s našim Otcom. Naštartovanie predstavuje veľmi dôležitý bod duchovného rastu, keď sa rozhodnem kráčať a žiť s Bohom. Predtým, ako sa niekam vyberieme autom, najskôr je potrebné ho naštartovať, teda zatočiť kľúčikom alebo stlačiť štartovacie tlačidlo. V tom momente auto nabehne a my s ním môžeme ísť, pridávať či uberať plyn, brzdiť. V našom duchovnom živote je štartovacím bodom ráno, keď máme príležitosť začať deň s Bohom. Stačí si nájsť chvíľu, keď vstúpime do Božej prítomnosti. Ak sa nám túto chvíľu podarí denne zachovať, pomôže nám to byť s Bohom po celý deň. Prednedávnom mi jeden priateľ hovoril, že sa ho mladí pýtali, koľko sa modlí. Odpovedal: „*Viete, ja nechcem hovoriť o čase a o kvantite v minútach či hodinách. Modlitba nie je o tom, ale o kráčaní s Bohom a o žití v jeho prítomnosti.*“ Presne toto by mala byť aj naša motivácia

Možno osobitnou kategóriou sú práve mamičky na materskej. Ako im pomôcť?

Presne. Takú zmenu životnej situácie často zažívajú najmä matky na materskej dovolenke. Príchodom dieťaťa sa im od základu zmení život. Začína to už vstupom do manželstva, keď s chlapcom, s ktorým sa doposiaľ len stretávali, sú zrazu spolu v jednom priestore a strácajú počiatkové súkromie. Vtedy prichádzajú otázky, ako sa modliť? Keď príde na svet dieťa je to ešte o čosi náročnejšie. Plače, má svoje potreby, vyžaduje si čas, treba ho pravidelne prebaľovať a kŕmiť, hojdať, držať ho na rukách. Ako si pri všetkých povinnostiach nájsť čas na modlitbu? Každá situácia je však osobitá a preto si vyžaduje svoju odpoveď a naše hľadanie. Je potrebné sadnúť si a dopredu strategicky premyslieť, ako bude vyzeráť môj čas a môj duchovný život.

Ján Buc „Prečo ľudia veria“

Na minútku

Orlíča

Orlie vajce raz náhodou spadlo do kurníka, a tak sa spolu s kuriatkami vyliahlo aj orlíča.

Čerstvo vyliahnuté kuriatka hneď vedeli behať, stretávali sa a vnímali sa navzájom ako členovia jednej rodiny. Čoskoro si všimli, že jedno z nich je úplne iné, a začali sa mu posmievať: „Pozrite sa, aké je škaredé!“ pišťali.

„Vyzerá tak hlúpo. Nevie ani zobkať a ani sa nepohne, hlavu má stále v oblakoch!“

Orlíča sa trápilo najmä preto, lebo sa mu posmievali tí, ktorých pokladalo za svojich súrodencov. Nechceli sa s ním hrať a zapájať ho do svojich huncútstiev. Jesť mohlo vždy len samo, bokom od ostatných. Jediným rozptýlením mu bolo pozeráť sa von z kurníka a dumať o oblohe, ktorá v ňom vzbudzovala čoraz väčší údiv.

Raz, keď naň kuriatka zaútočili ešte zákernejšie a posmievali sa mu za to, že je iné, orlíča pocítilo túžbu ujsť. Mocne sa odrazilo a pokúsilo sa vzlietnuť.

No len čo sa vznieslo pár metrov nahor, zrútilo sa na zem, zranené a zmätené. Všetci obyvatelia kurníka sa sarkasticky rozrehtali.

„Ten krpec je obyčajný chudák!“

Orlíča trpelo stále viac. Už nemohlo vydržať na tom pekelnom mieste, kde boli všetci proti nemu. Jediné východisko bolo pokúsiť sa vyletieť cez otvorené okno, aj keď prvý pokus dopadol príšerne.

Nadišiel krásny slnečný deň a orlíča zatúžilo lietať. Práve v tej chvíli na modrej a nekonečnej oblohe zbadalo vznášať sa veľkého, sebe podobného vtáka. Bola to orlica, jeho matka. Orlíča nevedomky a bez povšimnutia vzlietlo nahor.

Na svoje veľké prekvapenie konečne letelo, úspešne letelo.

Vznášalo sa stále vyššie a vyššie k orlici, ktorá akoby ho čakala. A ako sa čoraz ľahšie a rýchlejšie nieslo nahor, cítilo, že jeho skutočným domovom je modrá obloha.

Pochopilo, že je mláďaťom orlice, a nie úbohým väzňom zeme.

Matka mu letela v ústrety a od tej chvíle slobodné a mocné orlie mláďa si spolu s ňou vychutnávalo opojný let a nadšenie z nekonečných dialav.

„Myslite na to, čo je hore, nie na to, čo je na zemi.“

svätý Pavol

Bruno Ferrero „O čom sníva jablko“

povedal. Ostaňte vo mne a ja vo vás. Ako ratolesť nemôže prinášať ovocie sama od seba, ak neostane na viniči, tak ani vy, ak neostanete vo mne. Ja som vinič, vy ste ratolesť. Kto ostáva vo mne a ja v ňom, prináša veľa ovocia; lebo bezo mňa nemôžete nič urobiť. Ak niekto neostane vo mne, vyhodí ho von ako ratolesť a uschne. Potom ich pozbierajú, hodia ich do ohňa a zhoria. Ak ostanete vo mne a moje slová ostanú vo vás, proste, o čo chcete, a splní sa vám to.

Uvažujme: Je zvláštne, že Pán Ježiš žiada od svojich učeníkov, aby zostali v ňom práve vo chvíli, keď odchádza od nich. Lenže on ich rovnako uisťuje, že ich nenechá ako siroty, že príde k nim, že im zošle svojho Ducha. Najdôležitejšou úlohou Kristovho kňaza je totiž byť a zostať s Kristom, stávať sa čistým jeho slovom. Bez spojenia s Pánom nemožno prinášať ovocie. On sám to znázorňuje zrozumiteľným spôsobom: Ja som vinič, vy ste ratolesť. Bez spojenia so mnou ste ako ratolesť bez viniča. Bezo mňa nemôžete nič urobiť (porov. Jn 15, 5). Sú to jasné, zreteľné slová. Často nám však to jednoduché, samozrejme robí najväčšie ťažkosti v praxi. Považujeme to za také samozrejme, že na to ani nemyslíme, nepočítame s tým a následne ani podľa toho nežijeme. „Ostaňte vo mne“ (Jn 15, 4) - to je ďalšia súčasť Ježišovho testamentu, ktorý patrí rovnako apoštolom, ako nám. Tu je tajomstvo účinnosti apoštolátu a misijnej práce kňazov. Ostať v Ježišovi je záruka, že nebudeme pracovať naprázdno. Ba Pán Ježiš nás uisťuje, že ak ostaneme v ňom a jeho slová v nás, o čokoľvek budeme prosiť, dostaneme to. Cestu, ako ostať v ňom, nachádzame v jeho slovách: Keď ma milujete a zachováte moje prikázanie, ostanete vo mne a ja vo vás (porov. Jn 14, 23). Či teda ostaneme v Kristovi alebo nie, závisí od nás. Tu je naša šanca, naša zodpovednosť. Od úsilia byť a ostať v Pánovi závisí aj ovocie našej pastorácie a apoštolátu. Ostať v Ježišovi je dušou nášho apoštolátu.

Povzbudme sa: Povzbudme sa nasledujúcim obrazom. Ak peniaze nie sú kryté, strácajú hodnotu a stávajú sa falošnými. Ak život Kristovho kňaza nie je krytý živým osobným spoločenstvom s Kristom, ostávaním v Ježišovi a prebývaním v ňom, všetka činnosť kňaza sa stáva prázdnu, neúčinnou, ba v určitom zmysle falošnou.

Pýtajme sa: Ako žijem Ježišov testament Ostaňte vo mne? Som presvedčený, že iba hlboko zakorenený v Kristovi môžem prinášať ovocie v pravý čas? Usilujem sa konať podľa toho? Očisťujem sa Kristovým slovom - počúvam toto slovo, verím mu a žijem z neho? Čo mi bráni uskutočňovať takú samozrejmosť, akou je byť a ostať v Kristovi? Skúsil som účinnosť svojho apoštolátu, keď jedinou mojou starosťou bolo byť v Kristovi? Je pre mňa úsilie zostať v Pánovi dušou môjho apoštolátu?

Konajme: Každodennou polhodinovou adoráciou ostávam v Ježišovi a Ježiš vo mne. Nájdem si preto na ňu vždy čas. Budem si pripomínať a nezabudnem, že obnova môjho kňazského života začína obnovou môjho vzťahu k Ježišovi.

Modlime sa: Dobrý Ježišu, som rád, že dôverné spoločenstvo s tebou mi zjavuješ ako tajomstvo úspechu apoštolátu, pastorácie a tiež svätosti života. Prosim Ťa o dar tvojho Ducha, aby som mal silu vždy byť, vždy zostať v tebe. Pomáhaj mi, prosím, denne vyhľadávať spoločenstvo s tebou. Očisťuj ma svojím slovom a nikdy ne-dopušť, aby som bol suchou ratolesťou v tvojej Cirkvi.

Mária, Matka Božia, ty si bola celkom zjednotená so svojím Synom. Vypros mi milosť čím viac sa s ním stotožniť.

Jozef Šuppa SJ „Ježišove otázky“

www.vistuk.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku

Zamyslenia

OSTAŇTE VO MNE Jn 15,1 - 7

Ja som pravý vinič a môj Otec je vinohradník. On každú ratolesť, ktorá na mne neprináša ovocie, odrezáva, a každú, ktorá ovocie prináša, čistí, aby prinášala viac ovocia. Vy ste už čistí pre slovo, ktoré som vám